

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽi/6/2012
Identifikačné číslo spisu:	7010234332
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7010234332.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Lawyer Partners, a.s., so sídlom Prievozská 37, Bratislava, IČO: 35 944 471, zastúpeného advokátom JUDr. Jaroslavom Fridrichom, Advokátska kancelária, P.O.BOX 171, Bratislava, proti žalovanému Krajský súd Košice, so sídlom Štúrova 29, Košice, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o odmietnutí žiadosti o sprístupnenie informácií, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10. mája 2012, č. k. 6S/19767/2010-50, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/19767/2010-50 zo dňa 10. mája 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach napadnutým uznesením zastavil konanie a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Dôvodom zastavenia konania v zmysle ustanovenia § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) bol neodstrániteľný nedostatok podmienky konania - neúplná žaloba, ktorej vady žalobca neodstránil, hoci ich odstránenie súd nariadil, a tieto bránia vecnému vybaveniu žaloby. Výtýkané vady spočívali v označení žalovaného rozhodnutia v petite žaloby ako aj správneho označenia žalovaného. Súd prvého stupňa z obsahu administratívneho spisu žalovaného ustálil, že žalobca, vychádzajúc aj z obsahu jeho žaloby, sa domáha preskúmania rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu, ktorým je na základe § 22 ods. 1 a § 19 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov a § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Zároveň krajský súd v dôvodoch rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že žalobca sa podanou žalobou domáhal preskúmania rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, pričom nešlo o rozhodnutie v zmysle § 247 ods. 3 OSP, ale išlo o fiktívne rozhodnutie, ktoré až po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku, ktorý sa preň pripúšťa, nadobudlo právoplatnosť. Uzavrel, že podľa § 22 ods. 1 a § 19 zákona o slobode informácií a § 58 správneho poriadku odvolacím orgánom Krajského súdu v Košiciach

je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

Včas podaným odvolaním napadol predmetné uznesenie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie vecne a miestne príslušnému súdu. Podané odvolanie odôvodnil v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP tým, že súd prvého stupňa svojím postupom žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom. Súčasne namietal, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP), ako aj, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne pre nedostatok dôvodov. S poukazom na výrok obsiahnutý v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8SŽi/1/2011-39 zo dňa 19. januára 2012 (vo veci bolo odvolanie žalobcu odvolacím súdom odmietnuté a námietka žalobcu podaná proti postúpeniu veci Krajskému súdu v Bratislave uznaná za dôvodnú - pozn.), žalobca namietal, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia, t.j. dňa 10. mája 2012, bolo stále platné uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/19767/2010-20 zo dňa 16. decembra 2010, ktorým bolo rozhodnuté, že vec sa postupuje Krajskému súdu v Bratislave ako súdu miestne príslušnému na toto konanie. Mal za to, že platné uznesenie delegujúce rozhodovaciu právomoc, vyjadrenú v medziach vecnej a miestnej príslušnosti, vo veci pôvodne vedenej pred Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 6S/19767/2010 na Krajský súd v Bratislave, vyvoláva právne účinky a v zmysle § 11 ods. 1 veta prvá OSP zakladá prekážku rozhodovacej právomoci Krajského súdu v Košiciach. Ďalej namietal, že z dôvodu chýbajúcej rozhodovacej právomoci vo veci na strane Krajského súdu v Košiciach je napadnuté uznesenie nutné hodnotiť ako nulitný právny akt. Podľa žalobcu takýto právny akt nekonštituuje práva a ani povinnosti subjektov v ňom označených. Z dôvodu právnej istoty žiadal, aby nulita bola deklaratórne potvrdená rozhodnutím odvolacieho súdu. Uviedol, že v danej veci je na účely § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií povinnou osobou Krajský súd v Košiciach a v jeho mene koná fyzická osoba, zodpovedná podľa § 21a zákona o slobode informácií, určená Rozvrhom práce na rok 2010 Krajského súdu v Košiciach č. 1Spr R/89/2009 - W. Q., pracovne zaradená ako radca, hovorca, ktorá má v zmysle rozvrhu práce okrem iného vykonávať komplexné činnosti vyplývajúce zo zákona o slobode informácií. Ďalej uviedol, že nadriadeným povinnej osoby na účely § 19 ods. 2 zákona o slobode informácií je podľa § 35 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“), ako aj podľa organizačnej štruktúry obsiahnutej v rozvrhu práce, predseda súdu, ktorý podľa § 35 ods. 2 cit. zákona koná v mene súdu. Krajskému súdu vyčítal nesprávnosť jeho názoru, že nadriadeným povinnej osoby na účely § 19 ods. 2 zákona o slobode informácií je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, nakoľko jeho kompetencie pri výkone štátnej správy pre súdy sú vymedzené v § 71 až § 73 zákona č. 757/2004 Z. z. tak, že spadajú do oblasti personálnej, finančnej, organizačnej a ekonomickej, pričom v taxatívnom výpočte sa nenachádza rozhodovacia kompetencia o odvolaniach proti rozhodnutiu povinnej osoby (všeobecného súdu) o odmietnutí požadovanej informácie. Doplnil, že Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky nie je nadriadený orgán Krajského súdu v Košiciach. Zdôraznil, že uvedené potvrdzuje aj postoj Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré o postúpenej veci odvolania žalobcu proti rozhodnutiu o odmietnutí požadovanej informácie nerozhodovalo a spis na telefonickú žiadosť predsedu súdu vrátilo Krajskému súdu v Košiciach. Súčasne uviedol, že konkrétne datovanie žalovaného rozhodnutia je určiteľné, a to dňom založenia zákonnej fikcie v zmysle § 19 ods. 3 veta druhá zákona o slobode informácií analýzou príslušnej časti administratívneho spisu Krajského súdu v Košiciach, ktorý však nemá žalobca k dispozícii. V závere namietal, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne pre nedostatok dôvodov, keď jeho odôvodnenie pozostáva len z rekapitulácie uskutočnených postupov a citácie zákonných ustanovení. Zdôraznil, že žaloba neobsahuje nedostatky, ktoré by bolo nutné pre ďalší postup v konaní odstrániť, nakoľko je z nej zrejmé, čoho sa žalobca domáha, aké rozhodnutie požaduje preskúmať, aké vznáša voči nemu námietky a čo od výsledkov konania očakáva.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach potvrdiť z jeho správnych skutkových a právnych dôvodov, keďže súd prvého stupňa sa dôsledne riadil právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v jeho uznesení zo dňa 19. januára 2012, č. k. 8SŽi/1/2011-42.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 10 ods. 2 OSP)

prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP v spojení s § 214 ods. 2 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Z obsahu predloženého spisu odvolací súd zistil, že žalobou podanou 1. októbra 2010 sa žalobca domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného o jeho žiadosti podľa zákona o slobode informácií, ktorou požiadal o sprístupnenie informácie - spisových značiek, pod ktorými sú u žalovaného vedené jednotlivé konania o 13687 návrhoch vo veci nečinnosti Obvodného úradu Košice. Žalovaný podľa žaloby podal žalobcovi požadovanú informáciu len vo vzťahu k 13102 súdnym konaniam, v 585-ich prípadoch požadovanú informáciu žalobcovi nepodal. Krajský súd v Košiciach postúpil vec uznesením č. k. 6S/19767/2010-20 zo dňa 16. decembra 2010 Krajskému súdu v Bratislave ako súdu miestne príslušnému na toto konanie, nakoľko dospel k záveru, že žalobca žalovaného označil nesprávne ako Krajský súd v Košiciach, keďže sa domáha zrušenia fiktívneho rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu, ktorým je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 8Sž/1/2011-39 zo dňa 27. januára 2012 o odvolaní žalobcu proti uzneseniu o postúpení veci rozhodol tak, že odvolanie žalobcu odmietol a súčasne sa z dôvodu hospodárnosti vysporiadal s námietkou žalobcu podanou proti postúpeniu veci Krajskému súdu v Bratislave a vyslovil, že je dôvodná. Rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach považoval za predčasné a konštatoval, že pokiaľ súd mal za to, že z obsahu žaloby vyplýva, že na strane žalovaného účastníka konania mal byť označený ako účastník Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, mal vyzvať žalobcu, resp. právneho zástupcu, či trvá na tom, že žalovaným účastníkom je ním označený účastník konania vzhľadom na jeho zistenia. Uznesením č. k. 6S/19767/2010-43 zo dňa 27. januára 2012 krajský súd nariadil žalobcovi doplniť žalobu o náležitosti v zmysle druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, najmä aby správne označil žalovaného, resp. oznámil súdu, či trvá na tom, že žalovaným účastníkom je žalobcom označený účastník konania a zároveň, aby označil žalované rozhodnutie fiktívnym dátumom jeho vydania v petite žaloby.

Žalobca na uznesenie reagoval podaním zo dňa 22. februára 2012, v ktorom uviedol, že uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/19767/2010-20 zo dňa 16. decembra 2010, ktorým bolo rozhodnuté o postúpení veci Krajskému súdu v Bratislave ako súdu miestne príslušnému na konanie je stále platné a deleguje rozhodovaciu právomoc na Krajský súd v Bratislave, čím je v zmysle § 11 ods. 1 veta prvá OSP založená prekážka rozhodovacej právomoci Krajského súdu v Košiciach. Preto uznesenie č. k. 6S/19767/2010-43 zo dňa 27. januára 2012 vydané Krajským súdom v Košiciach pokladal za nulitný právny akt, ktorý nekonštituuje práva a ani povinnosti subjektov v ňom označených. Zároveň vyslovil názor, že povinnou osobou podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií je Krajský súd v Košiciach a v jeho mene osoba, ktorá má podľa rozvrhu práce vykonávať komplexné činnosti vyplývajúce zo zákona o slobode informácií, pričom nadriadeným povinnej osoby je na účely § 19 ods. 2 zákona o slobode informácií predseda súdu. Krajskému súdu vyčítal nesprávnosť jeho záveru, že nadriadeným povinnej osoby je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Ďalej uviedol, že konkrétne datovanie žalovaného rozhodnutia je určiteľné dňom založenia zákonnej fikcie v zmysle § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií analýzou príslušnej časti administratívneho spisu Krajského súdu v Košiciach, ktorý však nateraz žalobca nemá k dispozícii.

V nadväznosti na uvedené podanie Krajský súd v Košiciach žalobcovi prípisom zo dňa 15. marca 2012 oznámil, že administratívny spis označeného žalovaného je súčasťou spisu vedeného pred Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 6S/19767/2010, s ohľadom na ktorú skutočnosť predĺžil lehotu na doplnenie petitu žaloby v zmysle uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/19767/2010-43 zo dňa 27. januára 2012 o dátum fiktívneho rozhodnutia žalovaného o 20 dní od doručenia tohto prípisu, v ktorej lehote má žalobca možnosť doplniť petit žaloby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

Podľa prvej vety ustanovenia § 246c OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa ustanovenia § 43 ods. 1 OSP sudca alebo poverený zamestnanec súdu uznesením vyzve účastníka, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať.

Žaloba v správnom súdnictve musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napadá, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napadá, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí (§ 249 ods. 2 OSP).

Podľa § 250d ods. 3 OSP súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmavania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z uvedených skutočností konštatuje, že žaloba žalobcu smerujúca proti fiktívnemu rozhodnutiu žalovaného neobsahovala zákonom požadované náležitosti. Žalobca bol uznesením č. k. 6S/19767/2010-43 zo dňa 27. januára 2012 postupom podľa § 43 ods. 1 OSP riadne vyzvaný súdom prvého stupňa na odstránenie vady podania spôsobujúcej neurčitost' petitu, ako aj vady v označení žalovaného. Žalobca uvedené vady podania ani na základe výzvy krajského súdu neodstránil.

Petit rozhodnutia (to, čoho sa žalobca domáha, resp. čo navrhuje) je jednou z dôležitých náležitostí návrhu podľa § 42 ods. 3 OSP ako aj § 249 ods. 2 OSP. Ide o náležitosť návrhu, bez ktorej nemožno vo veci konať a rozhodnúť, pretože súdu nie je známe, čo účastník konania žiada, resp. navrhuje. Súd v správnom súdnictve je viazaný dispozičnou zásadou, podľa ktorej nemôže za účastníka konania vyhľadávať dôvody nezákonnosti preskúmavaného rozhodnutia, nemôže takisto sám tvoriť petit návrhu (namiesto žalobcu). Petit návrhu musí byť stručný, jasný a zrozumiteľný. Pokiaľ je petit návrhu nepresný, neurčitý alebo nezrozumiteľný, prevzatie takého petitu do výroku súdneho rozhodnutia by malo za následok, že by rozhodnutie nebolo vykonateľné. Požiadavka na to, aby petit návrhu bol presný, určitý a zrozumiteľný nie je preto iba formálnou požiadavkou na splnenie určitých procesných podmienok, ale je nevyhnutnou pre výsledok konania, aby po prevzatí petitu návrhu do výroku rozhodnutia mohli nastať účinky účastníkom konania zamýšľané.

Námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne pre nedostatok dôvodov, odvolací súd považuje za nedôvodnú, nakoľko napadnuté uznesenie krajského súdu pokladá za dostatočne, riadne a zrozumiteľne odôvodnené a splňajúce všetky zákonné požiadavky. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 127/07-21 zo 6. júna 2007, č. k. II. ÚS 251/04-34 z 19. apríla 2007, podľa ktorých právo sťažovateľa na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, súčasne však ústavný súd konštatuje, že toto právo neznamena, že na každý argument sťažovateľky je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV.

ÚS 112/05). Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s týmto názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky v plnej miere stotožnil.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ako aj z citovaných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nestotožnil s námietskou žalobcu o tom, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné a súčasne obsahuje nesprávne právne posúdenie veci. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu obsahovalo konkrétne dôvody, ktoré krajský súd viedli k rozhodnutiu, a obsahovalo citáciu príslušných, na vec sa vzťahujúcich ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve (§ 247, § 249, § 250d).

Odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na námietku žalobcu, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia bolo stále platné uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/19767/2010-20 zo dňa 16. decembra 2010 o postúpení veci Krajskému súdu v Bratislave ako súdu miestne príslušnému. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v uznesení č. k. 8SŽi/1/2011-39 zo dňa 19. januára 2012 s uvedenou otázkou vysporiadal. Konštatoval, že z odvolania žalobcu zo dňa 27. decembra 2010, posúdiac ho v zmysle § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 41 ods. 2 OSP, vyplýva, že žalobca nesúhlasil s postúpením veci Krajskému súdu v Bratislave, zastávajúc názor, že žalobu podal na miestne príslušnom súde. Z uvedených dôvodov jeho podanie považoval za námietku účastníka konania proti postúpeniu veci podľa § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 105 ods. 3 OSP. Preto v súlade s procesnou zásadou hospodárnosti a účelnosti konania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd nadriadený krajskému súdu uvedenou námietskou zaoberal napriek tomu, že vec predložil postupujúci súd.

Za neodôvodnenú pokladal Najvyšší súd Slovenskej republiky aj námietku žalobcu, spočívajúcu v tom, že Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky nie je nadriadeným Krajského súdu v Košiciach na účely zákona o slobode informácií. Odvolací súd poukazuje na § 22 ods. 1 a § 19 zákona o slobode informácií v spojení s § 58 ods. 1 správneho poriadku, v zmysle ktorých prvostupňové rozhodnutie o odmietnutí poskytnutia požadovaných informácií preskúmava nadriadený orgán povinnej osoby, pričom v prejednávanej veci je na rozhodnutie o odvolaní príslušné Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

Na základe hore uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že Krajský súd v Košiciach postupoval správne, keď žalobcu vyzval na odstránenie väd žaloby (uznesenie č. k. 6S/19767/2010-43 zo dňa 27. januára 2012) a keď žalobca vady neodstránil, pričom tieto vady bránia vecnému vybaveniu žaloby, konanie zastavil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z uvedených skutočností napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10. mája 2012, č. k. 6S/19767/2010-50 ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Na margo veci Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že súd prvého stupňa konal v súlade so zákonom napriek skutočnosti, že v uznesení č.k. 6S/19767/2010-43 zo dňa 27. januára 2012 žalobcu nepoučil o následku neodstránenia väd podania, keďže tento bol v konaní zastúpený advokátom, a preto nebol súd prvého stupňa povinný usmerňovať ho nad rámec jeho poučovacej povinnosti (§ 246c ods. 1 v spojení s § 5 ods. 1 a ods. 2 OSP). K uvedenému odvolací súd dodáva, že v zmysle citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku súd nie je povinný poskytnúť poučenie v prípadoch, ak je účastník zastúpený kvalifikovaným zástupcom z radov advokátov. Ak je účastník zastúpený advokátom, jeho právo na rovnosť zbraní, teda princíp rovnosti účastníkov v procese, je zachované, a nie je potrebné ho vyvažovať manudukačnou povinnosťou súdu. Toto samozrejme neplatí v prípadoch, ak osobitné ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku hovorí o obligatórnej poučovacej povinnosti súdu. Keď takéto poučenie zo zákona výslovne nevyplýva, ktorý prípad sa vyskytol aj v prejednávanej veci, súd nemusel poskytovať účastníkovi zastúpenému advokátom poučenie o procesných právach a povinnostiach podľa § 5 OSP.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 224 ods. 1 OSP v spojení s §

250k ods. 1 a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP, keď neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto druhu konania ich náhrada neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.